

J. VRCHLICKÉMU
K ČTYŘICÁTÝM NAROZENINÁM

Milý příteli!

Přicházím s vybledlým, neznámým Tobě obrázkem; ale vím, že ho rád uvidíš. Dnes Ti živěji připomene počátky Tvé umělecké dráhy i milého Ti z těch dob druha, o jehož literární pozůstalost s láskou jsi se postaral a jehož památku jsi nejednou tak srdečně uctil. Tak vypadal Jelínek, když přišel z královéhradeckého gymnasia do Prahy. Tenkrát jsme měli plnou hlavu samé literatury, chodili jsme za staršími spisovateli a seznamovali se s mladšími i nejmladšími.

Po jednom zvláště jsme se sháněli.

Četli jsme jeho „Před obrazem Madony“, četli jsme jeho básně v jihočeských „Anemonkách“ a všechny nás překvapily, živě nás zajaly a vzbudily naši pozornost i zvědavost. Cítili jsme, že to něco jinšího. To byly Tvoje první tištěné verše. Vyptávali jsme se po Tobě, hledali Tě, sháněli, až jsme Tě vypátrali a s Tebou se pak seznámili. Vzpomínám si také, jak jsem byl po prvé u Vás, v Tvém a bratrově bytu u staroměstského obecního dvora. Byt byl hodně vysoko a dost tmavý. A z toho šera probělával se nad Tvým studentským stolem obrázek, s něhož hleděla přísná tvář Dantova.

Tomu už dobrých dvacet let.

Teď hledím na řadu Tvých knih, jež jsi nám od těch básní almanachových dal, na Tvůj převod, kterým jsi nám velikého Florenčana přiblížil, a vedle něho ostatní slavné mistry.

Hledím s obdivem na nepřebrané to bohatství, na velikou tu, nevidanou práci. A je to Tvého díla jenom část! A na to další, milý příteli, stálého zdraví a klid — hodně klidu!

A mně, tisknu Ti ruku, tu starou přátelskou příchyllost.

16. 2. 1893.

Tvůj

A. Jirásek.